

De Tao van Kennis

In de oude wereld geloofden mensen
dat kennis hetzelfde was als wijsheid.

Dus verzamelden zij:
boeken,
diploma's,
feiten
en meningen.

Maar hoe meer zij wisten,
hoe harder zij begonnen te spreken
en hoe minder zij luisterden.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is ware kennis?"

De meester schonk thee in een lege kom.

Daarna bleef hij schenken
tot de thee over de rand stroomde.

"Meester," zei de leerling verbaasd,
"de kom is al vol."

De meester glimlachte zacht.

"Zo is ook de geest
van iemand die denkt alles al te weten."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen
die voortdurend discussieerden over:
waarheid,
politiek,
religie
en wetenschap.

Iedereen wilde winnen.
Bijna niemand wilde begrijpen.

"Waarom brengt zoveel kennis

zo weinig vrede?" vroeg hij.

De meester keek naar de lucht
die alles omvatte
zonder iets te bezitten.

"Omdat kennis zonder bewustzijn
vaak alleen het ego vergroot."

Daarna bracht hij de leerling
naar een oude bibliotheek.

Tussen duizenden boeken
zat een oude man zwijgend bij een raam.

"Is hij de meest geleerde man hier?" vroeg de leerling.

De meester knikte.

"En waarom spreekt hij zo weinig?"

De meester glimlachte.

"Omdat echte kennis
uiteindelijk nederigheid voortbrengt."

De wind streek zacht langs de oude pagina's.

Toen sprak de meester:

"De onwetende mens denkt:
'Ik weet alles.'
De zoekende mens denkt:
'Ik wil alles weten.'"

Hij keek rustig naar de horizon.

"Maar de wijze mens begrijpt:
hoe groter de kennis wordt,
hoe groter ook het mysterie blijkt te zijn."

De leerling keek zwijgend naar de hemel.

En voor het eerst voelde hij
dat ware kennis niet eindigt in zekerheid...

maar in verwondering.

